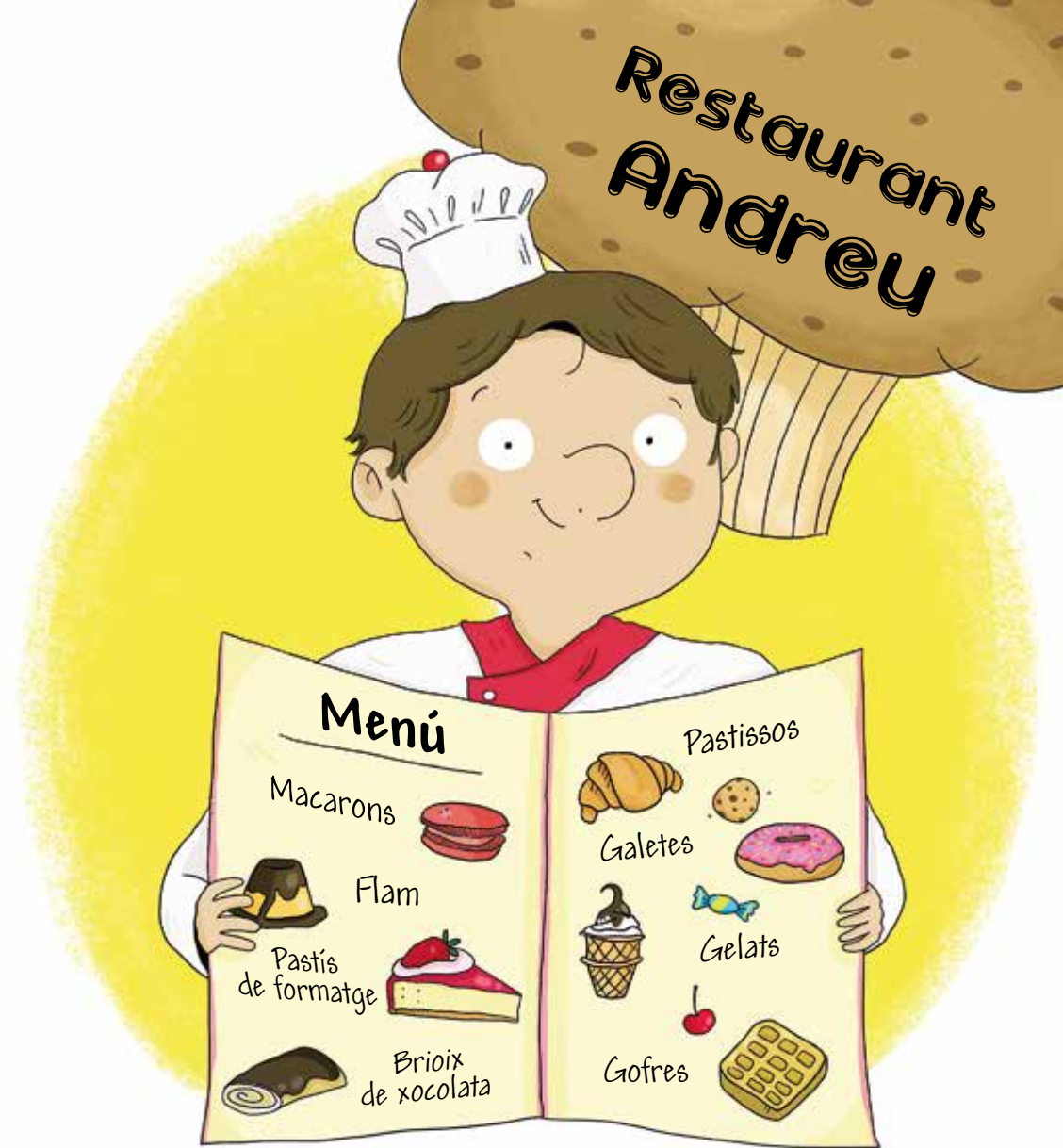
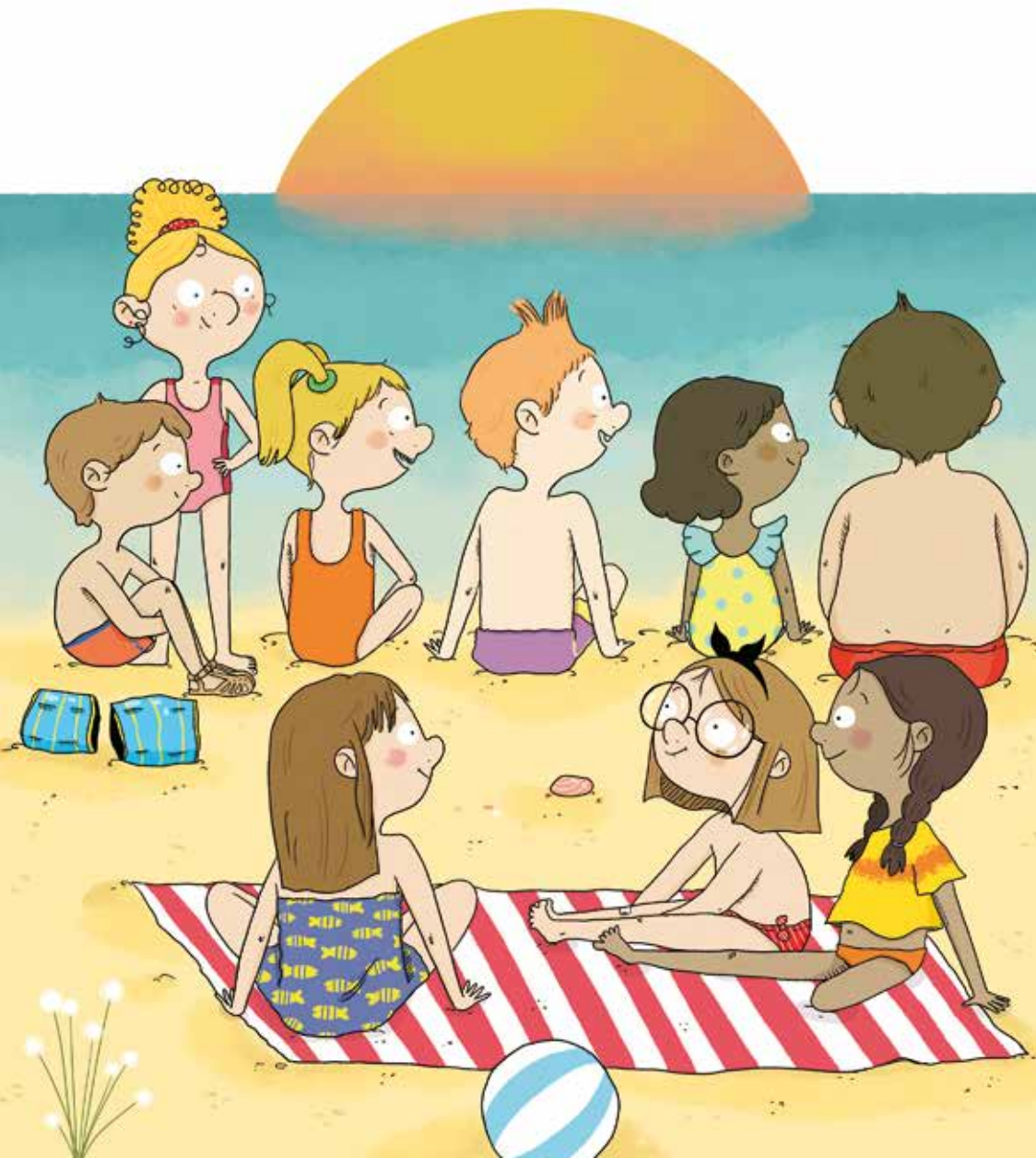

Recordo perfectament aquell dia.

Era l'últim dia de les vacances d'estiu, i tota la colla ens havíem reunit a la platja al final del dia.

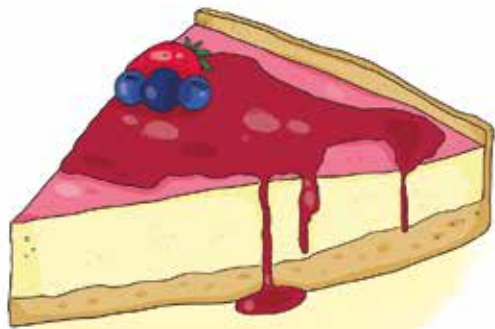
—Ja s'ha acabat l'estiu. Un estiu més.
No parem de créixer!
Què fareu quan sigueu grans?

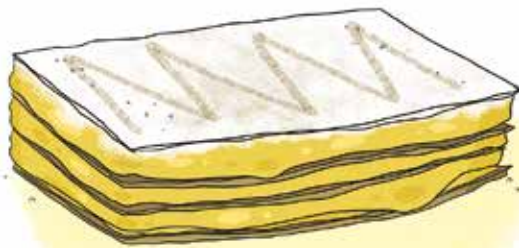
—Jo seré cuiner —va dir l'Andreu—,
i tindrè el meu propi restaurant.
I només serviré postres.

Res de guisats, de sopes, d'arrossos,
i encara menys purés.

Coques de primer,

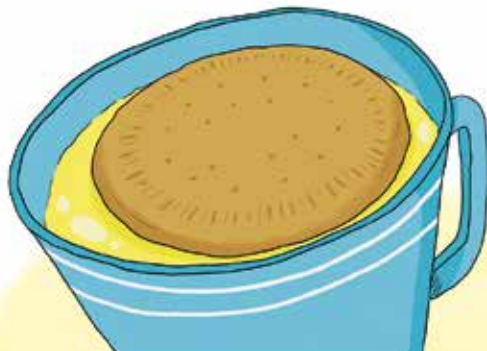
pastissets de segon

i gelat de postres.

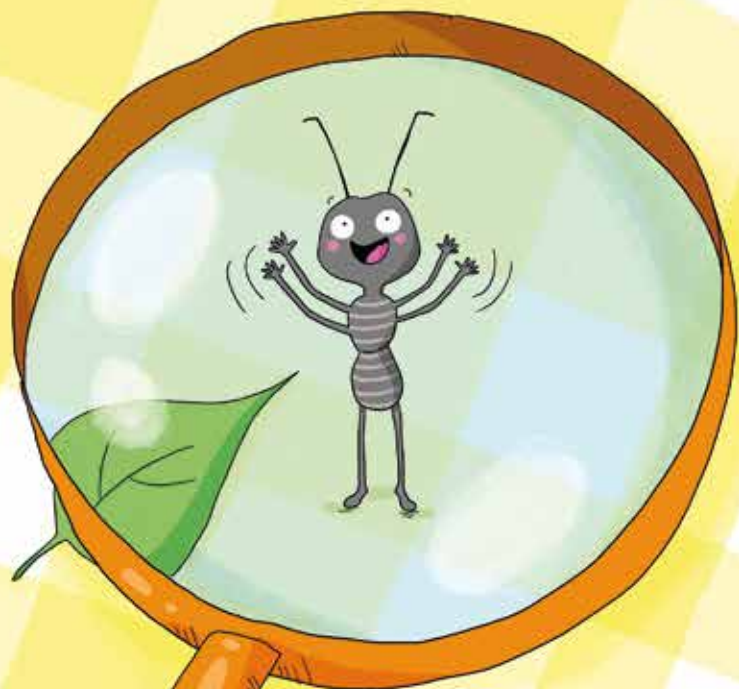
I per beure, natilles!

—Ja sabeu que a mi m'encanten els
animals —va dir l'Anna—.
Així que, quan creixi, seré zoòloga.

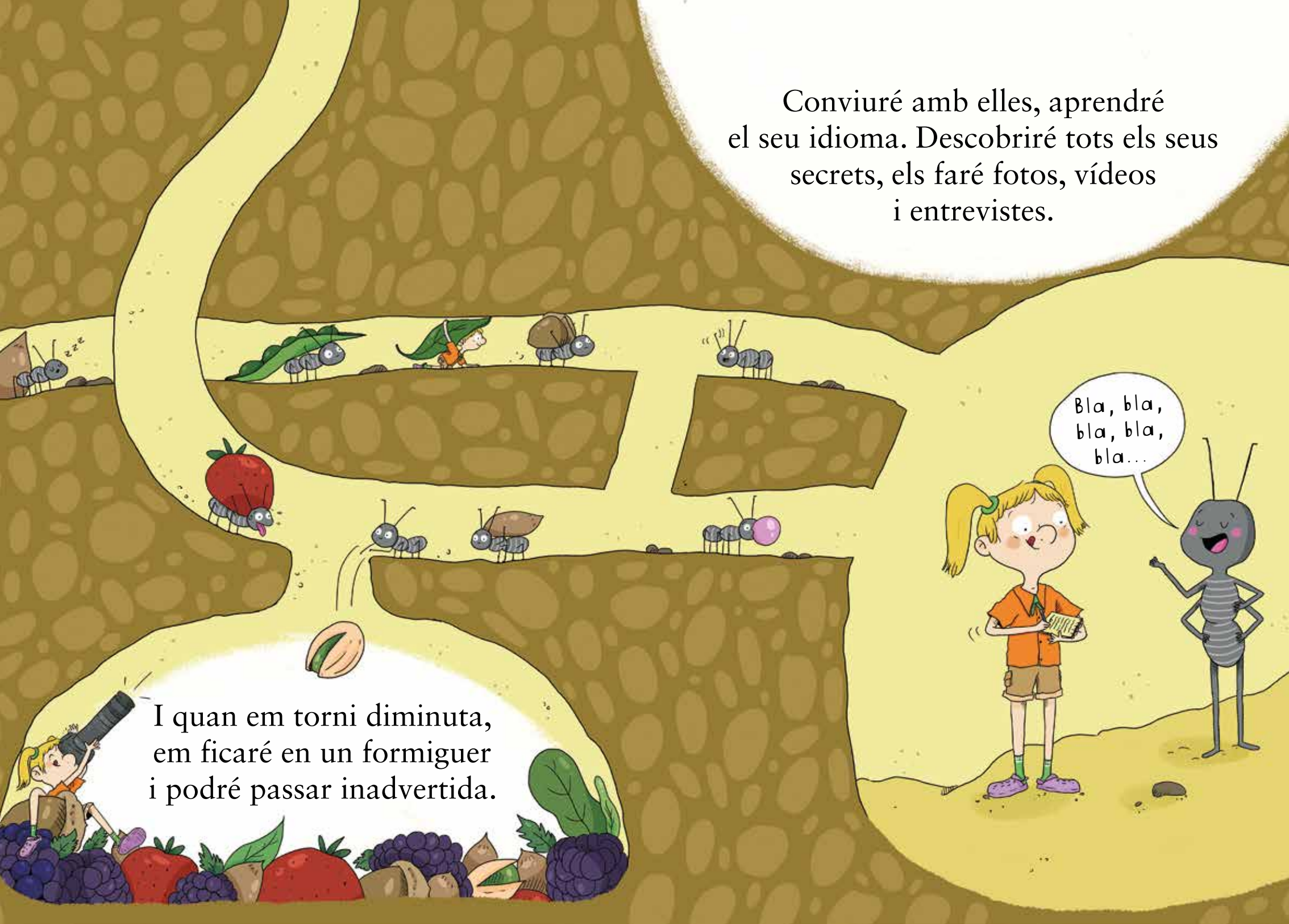

I podré investigar i aprendre-ho tot sobre el meu animal preferit, la formiga.

Descobriré moltíssimes coses noves sobre aquestes bestioles, perquè primer inventaré una màquina reductora.

Conviuré amb elles, aprendré
el seu idioma. Descobriré tots els seus
secrets, els faré fotos, vídeos
i entrevistes.

I quan em torni diminuta,
em ficaré en un formiguer
i podré passar inadvertida.

Bla, bla,
bla, bla,
bla...